

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

ผาดโผนทางที่ดีเป็นคติได้ทั่วโลก

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๘ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑๒ บาท ดอลลาร์ได้ ๓๔๔ ดอลลาร์ นี้ได้กำหนดไว้ในคราวนี้ซึ่งเป็นคราวยิ่งใหญ่สำหรับชาติไทยเรา ที่จะรื้อฟื้นเมืองไทยเราขึ้นจากหล่มลึกซึ่งกำลังจะจมอยู่อย่างที่ผ่านมาแล้วนี้ ทราบทั่วกันสำหรับเมืองไทยเรา นี้เราพยายามที่จะฟื้นชาติไทยของเราให้ขึ้นสู่ อย่างน้อยก็ควรจะหายใจได้ หรือเป็นปรกติ ด้วยการนำสมบัติทั้งหลายที่บกพร่องไปโดยลำดับ ซึ่งจะทำให้เมืองไทยเราล่มจมได้อยู่เนิ่นๆ คือทองคำ ดอลลาร์ เงินสด ได้มาทุกวัน ๆ ตั้งแต่วันประกาศนำพี่น้องทั้งหลายเรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้เป็นเวลา ๔ ปีกว่าแล้ว

หลวงตาได้ออกประกาศและได้ขึ้นเวทีแล้วเวลานี้ ขึ้นเวทีแล้วถอยไม่ได้เลย ถ้าลงได้ขึ้นแล้วต่อตลอดนะ ไม่มีคำว่าถอย ลงมาแล้วค่อยสวมนวม ให้ค่อยเสียก่อนให้ถึงใจ นี้เริ่มแล้วชาติไทยของเราเป็นชาติที่สมบูรณ์แบบทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ได้บกพร่องอะไรเลย ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษของเราได้พาประดับประคองลูก ๆ หลาน ๆ เหลน ๆ มาจนกระทั่งถึงพวกเรา แล้วอยู่ ๆ ลูก ๆ หลาน ๆ เหลน ๆ เรายังไม่ได้เรื่องได้ราวจะให้เมืองไทยเราจมต่อหน้าต่อตาคนทั้งโลกซึ่งเขาตั้งตัวของเขาได้เป็นคน เป็นเมืองเขาเมืองเรานะ แต่เมืองไทยจะกลายเป็นเมืองหมาอย่าให้มีนะ

ฟังซิคำว่าหมา เราเลี้ยงอยู่ทุกบ้านนะหมา แต่เวลาตำหนิมันบอกว่าเหมือนหมาใครไม่อยากฟังทั้ง ๆ ที่หมามันติดหลังอยู่นั่นนะ นี้เราก็มองอยากฟังด้วยกัน หลวงตาบัวมีหมาตั้ง ๑๐ กว่าตัว จะว่าวัดป่าบ้านตาดเป็นวัดหมาไปเดี๋ยวนี้ โถ โหมโหนะ แต่ว่าวัดหมาเพราะเราเลี้ยงหมาเราไม่ว่านะ แต่ว่าวัดหมาเพราะความพามาให้ล่มจมนี้ใช้ไม่ได้เลย นี่ละต้นเหตุที่หลวงตาได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

คราวนี้ออกจริง ๆ แล้วนะ ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันทั้งประเทศไทยเราว่า การช่วยชาติคราวนี้อย่างไรก็ขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ส่วนดอลลาร์ก็จะตามกันไป แต่เราแน่ใจอยู่แล้วว่าดอลลาร์เรานี้ เมื่อทองคำเข้าถึงขั้น ๑๐ ตันแล้ว ดอลลาร์จะได้ ๑๐ ล้าน เพราะเวลานี้ได้ถึง ๖ ล้าน ๘ แสนแล้ว เราจ่อแต่บัญชี แล้วมองโน้นมองนี่หาอะไรจะมาเพิ่มบัญชีไม่เห็น เราโมโหอยากตีตามนี้ตะไปหมดเลยนะ มองตั้งแต่บัญชี ๆ เงินดอลลาร์จะไหลเข้ามาก็ไม่ค่อยเห็นมี แล้วมองโน้นมองนี่มองไปมองมาเห็นไม้จะไล่ตีเอาเลย ตีแล้วก็เงินออกมา เอาเงินแล้วทิ้งไม้

นี้ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วนะ เมืองไทยเราเป็นเมืองสำคัญมาตั้งเดิมนะ ไม่ได้ปรากฏอะไรบกร่องเลย เวลานี้ความบกร่องความจะลุ่มจมปรากฏขึ้นมา ประหนึ่งว่าแสดงความสามารถของชาติไทยเรา มีความรักชาติขนาดไหน มีความเสียสละ ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันขนาดไหน ประหนึ่งว่าเรื่องราวที่ผ่านมาเมื่อสามสี่ปีมานี้ นั้น ประกาศให้พี่น้องชาวไทยเราทราบทั่วหน้า ตื่นนอนแล้วยังเวลานี้ นี้ความจม ประกาศโต้้ง ๆ ออกมาถามพวกเรา ตื่นนอนแล้วยัง ตื่นนอนอะไร เราต้องถามเสียก่อนนะ ตื่นนอนเพราะความจะพาให้จมด้วยความนอนใจ ตื่นแล้วยัง ตื่นแล้ว วา่ันละที่นี้ ถ้าตื่นแล้วเอาอะไรมาเป็นพยาน เอาทองคำเป็นที่หนึ่ง ดอลลาร์เคียงข้างกันไป เงินสดไปเรื่อย นี้คือความตื่นนอน นี้เห็นไหมตั้งอยู่นี้เครื่องหมายของความตื่นนอน

นี้จะให้ได้ทองคำ ๑๐ ตัน การเทศนาว่าการนั้นเวลานี้หลงตาอ่อนเต็มที่แล้วนะ แต่ตะเกียกตะกายเพื่อพี่น้องชาวไทยเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเราประกาศบ้างมาตั้งแต่ออกสังคมนี้ได้สี่ห้าปีมานี้ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบตามหลักความจริงแห่งพุทธศาสนาที่ทรงมรรคทรงผลมาตั้งเดิม ผู้ปฏิบัติมีมากน้อยเพียงไรจะตัดดวงเอาผลขึ้นมาตามกำลังความสามารถของตน นี้หลงตาก็ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว มาโกหกพี่น้องทั้งหลายหรือ ปฏิบัติมาแทบล้มแทบตาย ขอภยันิ่งภาวนากันแตกเลอะหมด ฟังซิ พวกเรามีแต่หมอนแตก เสื้อขาด อันนี้นั่งกันแตก นั่งยังงิมันถึงกันแตก นั่งภาวนาตลอดรุ่ง ฟังซินะ ฟาดตั้งแต่หัวค่ำ บางวันตะวันยังไม่ตกนั่งแล้วฟาดตะวันโผล่ขึ้นมาวันหลัง เป็นยังก็ชั่วโหมง ไม่ให้พลิกให้เปลี่ยน นั่งขัดสมาธิ ดูเอาตัวอย่างนี้ (หลงตาแสดงวิธีนั่งขัดสมาธิให้ดู) ไม่ให้เคลื่อนไหวไปไหนเลย เด็ดไหม

กิเลสเด็ดเราต้องเด็ด ธรรมะไม่เด็ดไม่ได้ คราวนี้เอาจริงเอาจังกัน นั่งตั้งแต่บัดนี้ถ้าไม่ถึงวันใหม่ขึ้นมาชัดเจนแล้วว่าเป็นวันใหม่ จะลุกไม่ได้เป็นอันขาด ฟังซิ มีเว้นข้อเดียว ยกเว้นที่ว่า เวลานี้เราอยู่กับครูบาอาจารย์กับเพื่อนกับฝูง เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นเป็นความฉุกฉินแล้วเราจะยกเว้นให้ ลุกขึ้นจากที่ได้ไปช่วยเหตุการณ์นั้น ถ้าไม่มีอะไรแล้วตัวเองไม่มียกเว้น เอา ปวดหนักออกเลย ปวดเบาออกเลย ตั้งแต่เกิดมามันชี้ใส่ตักพ่อตักแม่มันมาพอแรงแล้ว เอาพ่อแม่เป็นส้วมเป็นถ่านมาแล้ว นี้เราจะเอาสบงจีวรของเราเป็นส้วมเป็นถ่านด้วยความสัตย์ความจริงของเรา ทำไมจะไม่ได้วะ เอาเลย เอา ปวดหนักออกเลย ปวดเบาออกเลย

นั่งอย่างนี้ตลอดรุ่งวันแรกไม่เป็นไรนะ เพราะการนั่งตลอดรุ่งไม่ได้นั่งคืนเดียวนี้ นะ นั่งตลอดรุ่งคืนนี้แล้วเว้น ๒ คืนบ้างหรือ ๓ คืนบ้าง เอาอีก ตลอดรุ่งอีก ๆ ได้ ๙ คืน ๑๐ คืนติดต่อกันไปอย่างนี้ เว้นวันสองวัน ๆ ที่แรกออกร้อนกันเหมือนไฟเผานั่นแหละ ต่อมามันก็พอง จากพองมันก็แตก จากแตกมันก็เลอะ นั่นฟังซิพี่น้องทั้งหลาย

จนกระทั่งกันแตก กันแตกไม่เป็นไรเราตั้งใจจะให้กิเลสแตกเท่านั้น กันแตกไม่สำคัญ ชัดกันใหญ่เลย จนกระทั่งพ่อแม่ครูอาจารย์มั่นเราขึ้นมากระตุกผิงทันทีเอาอย่างแรง ไม่นั่งยังจะเอาอีกนะไม่ถอย

นี่นิสัยจะว่าผาดโผนหรือไม่ผาดโผนพี่น้องทั้งหลายพิจารณาเอา แต่ผาดโผนในทางที่ดีเป็นคติได้ทั่วโลกนะ พระพุทธเจ้าผาดโผนจนถึงขั้นสลบ หลวงตาบัวถึงสลบที่ไหน ไม่เคยสลบ ยังมาอวดว้อ ๆ อยู่นี่ อวดพระพุทธเจ้า นี่พิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย เป็นคติเครื่องเตือนใจ นี่ละพึดกับกิเลสด้วยธรรมของพระพุทธเจ้านะ ธรรมพระพุทธเจ้าปราบกิเลสปราบเรียบมาหมด ๆ ทั้งนี้ ไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้าเลย เป็นศาสดาเอกของโลกขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งธรรมปราบเรียบ ๆ จึงได้เป็นศาสดาของโลก ไอ้พวกเสือพวกหมอนมันปราบพวกเราให้ราบเรียบ ๆ ดีไม่ดีชี้แตกในเสือก็ได้นี่นะ อ้าว เวลามันเจ็บท้องมันลุกไม่ทันก็ชี้แตกละซี พูดต้องมีแง่ซิ ถ้าธรรมดาใครจะไปชี้ใส่เสือ เมื่อไปไม่ทันแล้วแม้แต่อยู่ในรถ หลวงตาบัวยังชี้แตกใส่รถ ก็พูดความจริงนี้ผิดไปไหน

นี่ละพี่น้องทั้งหลายฟังเอา ภาษาธรรมต้องตรงไปตรงมา ภาษากิเลสอ้อมอ้อม ๆ โมกโขโลกนะตลอดเรื่องภาษากิเลส เรื่องภาษาธรรมไม่มีโมกโขโลกนะ ผิงเลย ข้าศึกอยู่ตรงไหนผาง ๆ เลย นี่ก็อย่างนั้นละ พ่อแม่ครูจารย์ขึ้นมาเพราะเวลานั้นเอาเต็มเหนี่ยว วันไหนนั่งตลอดรุ่งนี้ จะพูดผลให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราไม่เคยเป็นในหัวใจของเรา วันแรกคืนแรกเลยมันจะตายจริง ๆ นี่ละจึงว่าคนเราไม่ได้โง่ตลอดเวลานะ เวลาจะตายจริง ๆ มันมีสติปัญญาหาทางออกจนได้ นี่เราเห็นด้วยตัวของเราเอง เวลามันทุกข์มากจริง ๆ นี่ต้องขอรภัย ร่างกายของเรานี้เหมือนกับซุงทั้งท่อน ทุกซุงเวลานี้ไหมตัวเข้ามาเหมือนกับไฟเผาซุงเลย เผาซุงคือร่างกายของเรา

มันจะแตกจะดับ เอ้า ตรงไหนจะแตก วันนี้เราจะเรียนอริยสัจ ทุกข์ อริยสัจจ์ เป็นต้น แล้ว มรณ อริยสัจจ์ อีกเหมือนกัน อยู่กับตัวของเราเอง เอ้าเรียนให้จบ พระพุทธเจ้าเรียนรู้เราทำไมจะไม่รู้วะ สายทางของธรรมสอนไปตรงนี้ เอา แยกธาตุแยกขันธ์ อะไรเจ็บอะไรปวด นี่ละไล่ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง หนึ่งหรือปวด เวลาหนึ่งเจ็บปวด เอาไปเผาไฟหนึ่งว่ายังไง เนื้อหนังเอ็นกระดูกดับไตไส้พุงรวมกันมาหมด อันนี้เหอเจ็บปวด ครั้นว่าเจ็บปวด คนตายแล้วเอาไปเผาไฟมันบอกว่าย่างไร ไม่มีอะไร แล้วอะไรเจ็บปวด ไล่เข้าหาตัวจริง คือตัวจิตตัวมันหลอกหลวง กิเลสอยู่ภายใน อันนั้นเจ็บอันนี้ปวด มันจะหาทางออก ทางนี้ก็ดีเข้า ๆ แยกธาตุแยกขันธ์

หนึ่งหรือเป็นทุกข์ กระตุกหรือเป็นทุกข์ เนื้อหรือเป็นทุกข์ อะไรเป็นทุกข์แยกกันไปหมดเลย อะไรตาย ไม่เห็นมีอะไรตาย แตกลงไปนี่ดินน้ำลมไฟไปตามสภาพเดิม

ของเขา แล้วมันหาเรื่องใส่กันอะไร นี่ตีเข้าไปนะ ทุกข์มากเท่าไรยิ่งหมุนตัว ๆ เข้าไป เมื่อมันแยกได้สัดได้ส่วนด้วยสติปัญญา คือทุกข์มากเท่าไรสติปัญญาจะอยู่ไม่ได้นะ หมุนเป็นธรรมจักรเลย มันหากเป็นเองของมันแหละ ชัดกันไปชัดกันมา รู้เข้าไป ๆ รวมพับพับเลย ฟังซิ พอมันพับเท่านี้ทุกขเวทนาที่โหมตัวเข้ามาเหมือนไฟไหม้ร่างกายของเราซึ่งเป็นเหมือนซุงทั้งท่อนี่ พับพร้อมกันหมดเลย จำขึ้นมาเลย โอ อัจฉรย์ซิ นี่เห็นไหมอำนาจแห่งความสัตย์ความจริงความเด็ดความเดี่ยว ทุกขเวทนาที่เผากันอยู่ในร่างกายนี้ดับไปพร้อมกันหมดเลย พับเดียวเท่านี้จิตมันสว่างจำขึ้นมา อยู่ อัจฉรย์ไม่มีอะไรคาด

นั่นคืนวันแรกนะที่เราไม่รู้อิโหน่อิเหนอะไร ชัดกันแบบเอาตายสู้เลย ๆ เมื่อพิจารณาเข้าไป ๆ มันทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายิ่งหมุนเข้าไป ๆ แก่เรื่องความสำคัญผิดของตัวเองออกเรื่อย ๆ เมื่อความสำคัญผิดแตกไป ความจริงก็ขึ้นมา ต่างอันต่างจริง จิตก็ลงผิง จำแล้วอัจฉรย์ละซี โอ เป็นอย่างนี้หรือจิตนี้ เกิดความอัจฉรย์ คืนแรกรวมอย่างนี้ได้ ๓ วัน แล้วแต่วันไหนมันจะรวมใหญ่อย่างนี้ได้ นะ บางวันก็ ๒ วัน บางวันคนเดียวเท่านั้นก็มี มันแล้วแต่ความสะดวกของการพิจารณา

ท่านว่า อุตุสปีปายะ ดินฟ้าอากาศเป็นที่สบาย เหมาะสมจริง ๆ เรายอมรับเลย ถ้าวันไหนเรานั่งตลอดรุ่ง ฝนพรำทั้งคืน วันนั้นการพิจารณานี้พุ่ง ๆ เลยเทียวนะ ถ้าวันไหนอากาศร้อนเหงื่อแตกนี้ เหงื่อนี้อย่าพูดธรรมดาเลย เหมือนจิวรีนี้ซึกเลย เปียกหมดตัวเลย คือเหงื่อมันออก ยางตายนั้นละไม่ใช่เหงื่อ แต่มันไม่ถอยละซีจิต มันก็จำขึ้นมา นี่ละเหตุที่จะไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง

ตามธรรมดาลูกศิษย์กับอาจารย์ขึ้นไปก็เหมือนผ้าพับไว้ ความเคารพนบถ้อม ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมหมด เป็นปรกติของลูกศิษย์กับครูกับอาจารย์ที่ตนเคารพนับถือนะ ที่นี้เช้าวันนั้นมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันคึกคักอยู่ภายในใจอยากกราบเรียนท่าน ของอัจฉรย์ที่ภายในใจเราไม่เคยเห็นเคยรู้ พอขึ้นไปไม่เป็นผ้าพับไว้ละ เป็นนักมวยขึ้นไปนะ เป็นแชมเปียน แต่ไม่ใช่ต่อสู้กับครูอาจารย์ แต่สำหรับกิจยานั้นเหมือนการต่อสู้กัน แต่ภายในนั้นหมายถึงว่าอยากกราบเรียนเรื่องความรู้ความเห็นความอัจฉรย์ ที่ท่านสอนแล้วสอนเล่าแทบเป็นแทบตาย ให้ท่านได้ยินได้ฟังในคืนวันนี้ ที่เราปรากฏเต็มหัวใจเราบ้าง

พอขึ้นไปก็กราบเรียนเลย พิจารณาอย่างนั้น ๆ ตามที่เล่าย่อ ๆ นี่ละ จิตมันก็ลงผิงเลย แล้วจำไปหมด มันสว่างของมันจำไปหมดเลย ท่านก็นั่งฟังนะ ฟังบ้างตัวนี้มันขึ้น โอ้ย ทั้งจะกัดจะเห่าว่าจั้นเถอะ ตีไม่ตีมันอยากจูงไอ้หยอง ไอ้ปุกก็ ไอ้หมีเข้ามา มึงเหมือนกุใหม่ กูนี้แก่ง กับครูกูยังชัดเข้าใจใหม่ ใส่เปรี้ยว ๆ ท่านก็นั่งฟัง ท่านนั่งฟังไม่

ฟังธรรมดانه ฟังทุกก็ทุกก็เลย กิริยาอาการแห่งการพิจารณาและผลเป็นยังไง ได้ลงยัง
ใจ ท่านฟังนี่เลย เราก็กราบเรียนผางๆ เห็นไหมกิริยานั้น ไม่มีกิริยาผ้าพับไว้ มี
กิริยาซึ่งข้งตั้งตั้ง เพราะพลังของธรรมขึ้นเต็มเหนี่ยวในจิต ก็มันรู้อยู่เต็มเหนี่ยวนี้ ออก
มาผาง ๆ เลย พอจบลงแล้วก็หมอบคอยฟังท่านจะพูดเรื่องอะไร

ท่านก็ขึ้นท่านก็ขึ้นเลยที่นี้ ผางขึ้นทันทีเลยนะ มันต้องอย่างนี้ขึ้นเลยนะ เอาละ ที่
นี้ได้หลักแล้วท่านว่าอย่างนั้น ได้หลักแล้ว เอ้า จะแตกก็ให้มันแตก อรรถภาพร่างกายอัน
เดียวนั้นมันไม่ได้ตายถึง ๕ หนนะ มันตายหนเดียวด้วยกันทั้งโลกนั้นแหละ มันไม่ได้ตาย
ถึง ๕ หน เอ้า ได้หลักแล้วที่นี้เอาเลยนะ ไม่ต้องถอยว้างั้น อันนี้เหมือนหมาตัวหนึ่งนะ
พอกลับมาแล้วเห็นใบไม้ใบนี้ไม่ว่าใบแก่ใบอ่อนมันทั้งจะทำกัณฑ์จะทำ มันมีกำลังใจถูกต้อง
แล้ว ความหมายว่าอย่างนั้น ที่นี้ก็เอาใหญ่แหละ นี่วันนี้เป็นอย่างนี้ เว้น ๒-๓ คีนเป็นอีก
แล้วก็มาเล่าถวายท่าน

อุปายวิธีการมันไม่ได้เหมือนกันนะ หากเป็นอยู่ในวงอริยสังขอันเดียวกัน คำว่า
ไม่เหมือนกันเราจะตกแต่งให้เป็นแบบเดียวกันเหมือนโครงการ หรือตำรับตำราไม่ได้
นะ การพิจารณาธรรมต้องเป็นปัจจุบัน ของเก่าก็ตามถ้ามันขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เป็นของ
ใหม่สด ๆ ร้อน ๆ เป็นปัจจุบัน นั่นถูกต้องใช้ได้ เราจะยึดอันนั้นมา เราพิจารณาเมื่อ
วานนี้เป็นยังนั้น วันนี้จะเอาอันนั้นมาใส่ไม่ได้นะ ต้องเป็นหลักปัจจุบันการพิจารณา อัน
ไหนที่ผ่านไปแล้วผ่านไป ให้ขึ้นปัจจุบัน ของเก่าก็ตามถ้าเป็นปัจจุบันเป็นของใหม่ขึ้นมา
สด ๆ ร้อน ๆ แก้กิเลสได้เลย ขึ้นไปก็ผางเลยวันไหน สรุปลงความลงไปเลย ๙-๑๐ คีน
ขึ้นไปวันไหนก็อย่างนี้เหมือนกัน พอต่อไปท่านก็อ่อนลงเรื่องทรมานวิธีการอย่างนั้น
ท่านก็อ่อนลง ท่านรู้เรื่องรู้ราวแล้ว

ที่นี้บ่ท่านจะเอาท่านกระตุกนะ ถ้าหากว่าท่านไม่กระตุกอย่างนั้น มันยังจะเอา
อีกนะ เรื่องกันแตกไม่สนใจ คอยแต่กิเลสจะแตกเท่านั้น พอขึ้นไปนั่งบิบบเท่านั้น ขึ้นผาง
เลย กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจ ขึ้นเลยทีเดียว คือเห็นเราตัดสันดานของเรา
มากจนเกินไป แต่กันแตกเราไม่ได้กราบเรียนท่านนะ เราไม่เคยพูด พูดแต่วิธีการที่ฟัด
กันมันก็สุดเหวี่ยงให้ท่านเห็นแล้ว ที่นี้พอขึ้นไป กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจ
ท่านว่าอย่างนั้น ม้าตัวไหนที่มันคึกมันคะนองมาก นายสารถีฝึกม้าเขาต้องฝึกทรมาน
อย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้มันกิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้มันกิน เอาอย่างหนักด้วย
การทรมาน จนกว่ามันค่อยลดพยศลง ๆ การฝึกเขาก็ลดลง ๆ เมื่อใช้งานได้ปกติ มัน
ไม่คึกไม่คะนองไม่ผาดโผนโชนทะยานแล้วเขาก็ใช้งานธรรมดา ท่านพูดเท่านั้นพอ

เราก็เห็นแล้วในคัมภีร์มี สารถีฝึกม้าเราเรียนมาแล้วเห็นแล้วพอท่านว่าอย่างนั้น
ท่านไม่ได้เทียบเรายังเสียดายอยู่นะ ที่ขอเทียบเคียงของท่าน นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ทุกคนนะ ที่เราเสียดายคืออะไร ท่านบอกว่าสารถีฝึกม้าเขาฝึกอย่างนั้น จนกระทั่งมาใช้ การใช้งานได้ตามปกติแล้วเขาก็หยุดการฝึกวิธีนั้น ว่าอย่างนั้นนะ ท่านก็เงียบไปเลยเรา จับได้หมด แต่เรายังเสียดายอยากให้ท่านหันหน้ามาทางนี้อีกทีหนึ่งนะว่า เขาฝึกม้าเขา ฝึกอย่างนั้น ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังงี้ฝึกเจ้าของ จึงไม่รู้จักประมาณ อยากให้ท่านว่าอย่าง นั้นนะ เรายังเสียดายอยู่จนกระทั่งปานนี้ มันจะเด็ดมันจะถึงกันกับนิสสัยผาดโผน เข้าใจ ไหม อันนั้นเขาฝึกม้าเขาฝึกอย่างนั้น ไอ้หมาตัวนี้ฝึกยังงี้ถึงไม่รู้จักประมาณความหมาย ก็คงว่าอย่างนั้น แต่ท่านไม่พูดเรายังเสียดาย เราก้เอามาพูดสอนตัวเองแหละ

นี่ละฟังซิพี่น้องทั้งหลายเป็นยังงี้ธรรมพระพุทธรเจ้า หรือให้กิเลสเหยียบหัวอยู่นี้ เหรอ จะเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล ทำบุญให้ทาน เหมือนกิเลสมันจะลากขาขาดทั้งสอง ขาสามขา ถ้ามีสิบขาขาดอีก มีขาเหมือนบุงก็ขาดหมด อย่าว่าแต่มีสี่ขาเหมือนหมา เหมือนเรานี้เลย มีขาเหมือนบุงก็ ขาขาดออกหมด ถูกกิเลสจับขาลากออก มันไม่ยอม ให้ฟังธรรมจำศีล ฟังอรรถฟังธรรม ไปวัดไปวา หรือทำบุญให้ทาน มีแต่มันลากเข้าเสื่อ เข้าหมอน ลากไปสู่ความเพลิดความเพลิน เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่ความเพลิดความ เพลินไปตามกิเลสจูงจุมูก ดูซิจุมูกพวกเรามีมาด้วยกันไหม ไม่ใช่จุมูกขาดแล้วเหรอถูก กิเลสจูง ยังมาสบาย ๆ อยู่เหรอ พิจารณาซิ

นี่พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมที่ได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เริ่มตั้งแต่นั้นที่เรา ได้หลักเกณฑ์นะ ตั้งแต่บัดนั้นมาที่นี้จิตก็ซัดกันใหญ่เลย เอาเป็นเอาตายเข้าว่าจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ไม่มีถอย น้ำมันเหมือนหินหัก ถ้าต่อกก็เป็นรอยต่อ หักปุ๊บนี้ต่อกันไม่ได้ เลย นี่เหมือนกัน คำสัตย์คำจริงถ้าลงได้ตั้งอย่างไรแล้ว ต้องขาดสะบั้นไปเลย ไม่งั้นมัน ไม่ทันกันกับเหตุการณ์ต่าง ๆ นี่ก็ได้ฝึกทรมานมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย แล้วธรรมทั้งหลาย ที่ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย สาธุ เราไม่ได้ไปหาเอาตามคัมภีร์ คัมภีร์เป็นแบบแปลน แขนงที่จะก้าวเดิน เรานำแบบแปลนนั้นออกมาทางมาปฏิบัติ

เหมือนบ้านเรือนนี้นะ แปลนอยู่ในตู้ในหีบอยู่ห้องในหีบ ถ้าเราต้องการบ้าน หลังไหนขนาดไหน ให้ลากเอาแปลนออกมา เอามาทางดูแปลน นี้เราจะสร้างบ้านขนาด ไหน เอาแปลนมาทาง เอาขนาดนี้หรือเอาขนาดนี้ดูแปลน แล้วเราก้สร้างตามแปลน นี้ เป็นภาคปฏิบัติเข้าใจไหม ภาคปริยัติได้แก่แปลน ไปอ่านแปลนดูเสียก่อนเรียบริ้อยแล้ว ดึงแปลนออกมากาง แล้วปลุกบ้านปลุกเรือนตามแปลนนั้นเรียกว่าภาคปฏิบัติ ที่นี้เวลา ปลุกบ้านปลุกเรือนตามแปลน รูปร่างของบ้านของเรือนก็ค่อยปรากฏขึ้นมา ๆ ตั้งแต่ วางรากฐาน ขุดดินโดยลำดับ เทเสาเทคาน ก็ค่อยปรากฏเป็นผลขึ้นมาเรียกว่าปฏิเวธ รู้ แล้วว่าผลของงาน เวลานี้กำลังทำถึงนี้ถึงนั้น ฟาดจนกระทั่งถึงคานถึงช่อ ถึงหมดทั้ง หลัง นี่เป็นปฏิเวธคือรู้แล้วว่าเราสร้างได้เท่านั้น ๆ นี้แลคือปริยัติ

เราเรียนแปลนแล้วดั่งแปลนออกมากางปลุกบ้าน นี่เป็นภาคปฏิบัติปลุกบ้าน ผลปรากฏขึ้นมาเป็นรูปเป็นร่าง นั้นเรียกปฏิเวธ เป็นลำดับลำดับ จจนกระทั่งทำสำเร็จ จากแปลนนั้นโดยสมบูรณ์แล้ว เป็นบ้านเรือนโดยสมบูรณ์ นี่ก็เหมือนกัน ลากปริยัติมา จากตำรับตำรามากางปฏิบัติ คำว่าศีลก็ดีเราเป็นผู้ปฏิบัติ ศีลว่าเฉย ๆ ไม่เอามาปฏิบัติ ไม่เป็นศีลนะ ต้องนำมาปฏิบัติ สมบัติเราทำขึ้นมา นี้เรียกว่าภาคปฏิบัติ สมบัติเราทำขึ้นมา ปัญหาเราสร้างขึ้นมาก็คือเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา รูปร่างของศีลรูปร่างของสมบัติ รูปร่างของปัญญา รูปร่างของวิมุตติหลุดพ้น ตามศาสดาไปเลยไม่สงสัย เพราะแปลนนี สมบูรณ์แบบแล้ว เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรีสไว้ชอบทุกอย่างแล้ว ขอให้ทำตามแปลน ให้ดำเนินตามแปลนนี มรรคผลนิพพานไม่เคยครีเคยล้ำสมัย

มันครีมันล้ำสมัยตั้งแต่ชาวพุทธเรานี้ก็กิเลสลากจุมก ๆ ครีตลอด ล้ำสมัย ตลอดเวลา ถ้าเกี่ยวกับบรรณกัณฑ์ธรรมล้ำสมัยทั้งนั้น หัวใจมันอ่อนเปียกไปหมด มันไม่ สนใจกับศีลกับธรรม แล้วความคาดคะเนไม่ใช่คาดธรรมดานะ ถ้าอยู่เป็นมนุษย์นี้ก็เอา ให้ได้ชั้นนั้นชั้นนี้เรื่อยขึ้นไป จากนั้นก็อยากไปสวรรค์อยากไปนิพพาน มันยังอยากเลย นิพพานไปอีกโน่นนะ กิเลสมันหลอกคน แต่หัวใจมันไม่เคยสนใจกับบุญกับกุศลกับ มรรคผลนิพพาน มันก็จมอยู่อย่างนี้ทั่วโลกดินแดน

ท่านทั้งหลายเห็นว่าอะไรพาโลกให้ร้อนเวลานี้ ถ้าไม่ใช่ความติดความดันความ ทะเยอทะยานความหวังมันเต็มอยู่ในหัวใจมนุษย์ ต่างคนต่างเอามาแข่งกัน ซึ่งดีซึ่งเด่น ซึ่งชั่วซึ่งเลวมันถึงถูกเข้าใจไหม ต่างคนก็ต่างร้อนทั่วหน้ากันหมด นี่เป็นเรื่องของกิเลส พาโลกเดิน แล้วมันหาความสุขมาจากไหนกิเลส บ้านเขากันเราเหมือนกัน ไม่ว่าใคร ๆ ถ้าเดินตามกิเลสไม่มีธรรมยับยั้งแล้วฉิบหายหมด ใครจะเก่งขนาดไหนไม่มีใครเก่งใน โลกอันนี้นะ

ต้องมีธรรมเข้าแทรก ๆ ธรรมเป็นเบรคห้ามล้อเป็นพวงมาลัย เบรคห้ามล้อ ถ้า มันจะไปผิดทางนี้เบรค มันเร็วเกินไปเบรค มันผิดทางเบรค เลี้ยวพวงมาลัยไปทางไหน ทางแคล้วคลาดปลอดภัย เอ้า เลี้ยวไป ๆ เขี่ยบังคับแรง ๆ ไปเรื่อยหน้าที่การงานที่เป็น สุจริตธรรมแล้วให้ดำเนิน อย่าชี้เกียจช้ำร้านนี้เรียกว่าเขี่ยบังคับแรง ถ้าเป็นไปตามธรรม อย่างนี้แล้วโลกนี้จะมีวิบวักมรณะ เวลานี้ที่ไหนใครว่าบ้านไหนเมืองไหนเจริญ มัน ไม่มีอะไรเจริญ เอาธรรมจับเห็นหมด จะว่ายังไง เปิดอย่างนี้แหละหลวงตาบัว ได้ ปฏิบัติมาเป็นเวลาเท่าไร นับขมาได้ ๖๘ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่พรรษา ๗ เรียนจบเท่านั้นออก เลยขึ้นเวที ได้รับการอบรมจากพ่อแม่ครูจารย์มันอย่างถึงใจ ทีนี้ซัดเลยแบบหินหัก ๆ ตลอดมาเป็นเวลา ๙ ปี ไม่มีเวลายับยั้งเลย

พิจารณาย้อนหลังถึงความเพียรเจ้าของจนชยะ ๆ คือมันเลยเกิดเสียทุกอย่าง
แทบจะเป็นจะตาย แต่ครั้นแล้วก็มาเห็นผลอันนี้ แล้วพิจารณาไปย้อนหลังเข้ากันได้เลย
ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ไม่ว่าอย่างนี้ ๆ เหตุกับผลเลยเข้ากันได้สมบูรณ์แบบ การเทศนาว่า
การพี่น้องทั้งหลายเราจึงไม่มีความบกพร่องในการแนะนำสั่งสอน ตามอรรถตามธรรม
ที่มีในหัวใจของเราและเต็มหัวใจแล้วเวลานี้ ขอแต่ผู้ที่มาศึกษาอบรม ตั้งใจมาน้อย
เพียงไร ธรรมพระพุทธเจ้าครอบโลกธาตุแล้ว จะได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความ
สามารถของทุกคน ๆ นอกจากผู้นอนไม่ตื่นเท่านั้น ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย ตายกอง
กันอยู่นี้สักเท่าไร มันก็ไม่มีอะไรมีความหมายแล้วนะ

ถ้ามีศีลมีธรรมเข้าแทรกแล้ว ตายจะมีความหมาย เราตายหลายชาติเราจะย่นลง
มาน้อยชาติ ๆ ย่นลงมาเข้าไปจนกระทั่งหลุดพ้นเหมือนพระพุทธเจ้าไป นี่เพราะการ
สร้างความดีพาคนให้หลุดพ้นด้วยธรรมนะ ไม่ใช่สร้างความคิดดีด้วยกิเลสอย่างที่เป็นเวลา
นี้ โลกกำลังสร้างความคิดดีด้วยกิเลส มีแต่ฟันแต่ไฟทั้งนั้น ไปที่ไหนหาความสุขเย็นใจไม่
ได้ ท่านทั้งหลายดูหัวใจตัวเองนะ สมบัติเงินทองข้าวของมีมาก ใครหามาได้มาน้อย
เท่าไรก็เห็นกันไม่ได้ปิดบังกัน แต่หัวใจนี้ชิมมันอยู่ลิ้นลิ้น เอาแต่ภายนอกมาหลอกกัน แต่ง
ตัวหรูหราฟูฟ่า เอาบ้านเอาเรือนเอาสมบัติเงินทองข้าวของมาอวดกัน คนนั้นมีคนนี้มีก็
ยกยกอปปี้กันไปตามกิเลสหลอก แต่หัวใจมันเป็นไฟจะว่าไง หัวใจตั้งแต่ทำ
มหาพรหมลงมาแล้วยังเป็นไฟเป็นลำดับลำดับแล้วเอาความสุขมาจากไหน

ถ้าเอาธรรมเป็นน้ำดับไฟ สาดเข้าไป ๆ สิ่งเหล่านั้นจะค่อยลดลง ๆ ทำอะไรก็
ให้มีเหตุมีผลการปฏิบัติตัวเอง อย่ามีแต่ความทะเยอทะยานอยากโดยถ่ายเดียว แล้วมัน
จะฉิบหายนะโลกนี้ ตัวเรานั้นแหละจะฉิบหาย โลกจะฉิบหายที่ไหน โลกก็คือตัวของเรา
เอง ขอให้ธรรมเป็นเครื่องยับยั้ง ตื่นตามาเข้ายานับแต่มีดกับแจ็ก มันมีมาตั้งกับตั้ง
กลับมันไม่ได้ไปตกรนกรขึ้นสวรรค์ ตัวคนนี่แหละที่จะไปตกรนกรขึ้นสวรรค์ ได้รับความ
ทุกข์แบกทุกข์อยู่ทุกวันนี้ มีดแจ็กเขาไม่ได้แบกนะ มนุษย์เรานี่เองเป็นผู้แบก ที่ว่าตัว
ฉลาดกว่าเขา ใจที่สุดคือมนุษย์เรานี่เอง สัตว์เขาก็หากินของเขาตามประสีประสา แต่
มนุษย์เราสำคัญตนว่าฉลาด แล้วใจกว่าสัตว์ก็คือมนุษย์เรา หาความสุขความเจริญให้
ตัวเองไม่ได้ หาตั้งแต่ความทุกข์เผาตัวเองตลอดเวลาเป็นของดีแล้วหรือ ให้พิจารณา

ที่ธรรมเอามาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราถอดจากหัวใจเรามาจริง ๆ เราปฏิบัติจริง
ๆ รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ แต่ก่อนคำพูดเช่นนี้เราก็ไม่เคยพูด เวลาไปปฏิบัติขึ้นบนภูเขา
น้ำตาร่วงลงมา นี่เราก็เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว ไปสู้กับกิเลสจะเอาให้เต็ม
เหนียว ขึ้นไปกิเลสพืดเอาหงายหมาลง ๆ เข้าใจไหมหงายหมา หงายหมาเรียกว่า หงาย
ไม่เป็นท่าเข้าใจหรือ หงายแมวมันมีเป็นท่ามันตบเอาเข้า เข้าไปไม่เข้าท่ามันตบเอาเข้า

แมว หงายแมวดีนะ แต่หงายหมานี่ไม่เป็นท่า ไปที่ไหนร้องแหง็ก ๆ ๆ ถูกเขากัดเอา หงายหมาหงายไม่เป็นท่า พวกเรานี้พวกหงายอะไร เอ้า เอาไปถามตัวเองนะ เราหงายหมาหรือหงายแมว ให้ไปถามทุกคน อย่าให้หลงตาบัวถาม เรามอบกระตุนให้ไปถามกันนะ เราหงายอะไร จำให้ตีคำนี้

ถ้าหงายหมา เปลี่ยนเอาหมาที่เราเลี้ยงไว้ในบ้าน บ้านคนแต่ละบ้าน ๆ มันมีหมาทุกคนนั่นแหละ ทั้ง ๆ ที่ไปเทียบกับหมาไม่ได้นะ โมโหขึ้นทันที แต่มันก็เลี้ยงหมาไว้ในบ้านของมัน มันอะไรมือเขียนดินลบมนุษย์นี้ รักหมาก็คือมนุษย์ สัตว์รักคนก็คือหมา สัตว์ที่รักคนมากคือหมานะ มันรักเจ้าของ แต่เวลาเขามาตำหนิ แกนี่เป็นลูกหมา นะ เเหอ ๆ ขึ้นเลย พ่อมึงเป็นลูกเทวดามาจากไหนนูนนะ อยากเลี้ยงเขา เข้าใจไหม เป็นอย่างนั้น นี่เราพูดถึงเรื่องอะไรหงายอะไร ให้เอาหมามาดูนะ แต่ไอ้ปุ๊กก็กับไอ้หยองกับไอ้หมีนี่เวลามันหงายกับเจ้าของมันหงายด้วยความยินดีนะ มันหงายแหง็ก ๆ มันหงายด้วยความยินดี ไอ้เราหงายเพราะแพ้กิเลสนี้สู้หมาไม่ได้เข้าใจไหม หมามันหงายเพราะความยินดีของมัน เรานี้หงายด้วยความเสียอกเสียใจสู้กิเลสไม่ได้ ไปเปลี่ยนวิธีใหม่ซะ ไปศึกษา

เราจะให้สามตัวเสียก่อน ตัวเหล่านั้นเรายังไม่ให้ เพราะพวกนั้นภูมิสูงมากต้องเอาขนาดนี้มากับภูมิมนุษย์เสียก่อน ไอ้หยองหนึ่ง,ไอ้ปุ๊กก็,ไอ้หมีหนึ่ง มาเรียนวิชาลัมเป็นยังงี้ หมาลัม ลัมเป็นยังงี้ ถ้าลัมลัมอย่างนี้ลัมกับเจ้าของ เข้าใจไหม ถ้าลัมสู้เขาไม่ได้ ข้าเร็วกว่าเธอ พวกเธอลัมแบบไหน ลัมแล้วยังไม่แล้วยังแง่ ๆ อยู่ ถ้าอย่างนั้นเร็วกว่าฉัน เข้าใจไหม

นี่พูดถึงเรื่องขึ้นภูเขา สู้มันไม่ได้ ว่าจะไปพิทกิเลสอย่างเดียว มันพาดหงายหมาลงมาแล้วเข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มัน เพราะไม่ถอย ถึงขนาดน้ำตาร่วงแล้วยังไม่แล้วนะ ถึงกูมึงนะ นี่ละภาษาธรรมไม่ได้หยาบนะ คือคำว่ากว่ามึงนี้เด็ดขาดทีเดียว โถ มึงเอาภูขนาดเทียวนะ กว่าจะมาสู้กับมึง มึงเอาภูจนหงายขนาดนี้ ภูมิสูงอยู่นะอยู่ในใจ ไม่ได้ ออกปากละ โถ มึงเอาภูขนาดนี้ น้ำตาร่วง เอาละให้กูถอยกูไม่ถอย กูจะกลับไปหาครูกูเสียก่อน ครูก็คือหลวงปู่มัน ไปหาท่านอีกเอาอีก กลับมาอีก นี่กว่าจะพอสมควรแล้ว พาดหงายหมาอีก ลงอีก หลายครั้งหลายหนมันก็พอได้ที่มันก็เอาของมันละ นี่ละที่นี้ก็ก้าวขึ้นมาเรื่อย ๆ จนขนาดนั่งตลอดรุ่ง กันแตกไม่สนใจเลย พาดเสียจิตจำ ๆ ๆ ขึ้นมาจากนั้นจิตก็ก้าวเดิน ๆ ๆ เรื่อย ๆ ไม่มีถอยเลย สิ่งใดที่ไม่เคยรู้เคยเห็น เห็น

เป็นยังงี้ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ธรรมพระพุทธเจ้ามาหลอกโลกเธอ เป็นของจริง ตั้งแต่กิเลสหลอกสัตว์โลกโง่ ๆ นี่เธอ พิจารณาให้ตึนะ นี่เวลามันได้รู้มันไม่เป็นอย่างนั้น แต่ก่อนเราก็ก่อนเรารู้เราไม่เคยพูดคำพูดประเภทเหล่านั้นนะ บทเวลามันรู้ขึ้นมา คิด

ดูขึ้นหาครูบาอาจารย์นี้ไม่มีสะทกสะท้านนะ อยากเล่าถวายท่าน ให้ท่านชี้แจงแสดงบอก ในแง่ใดมุมใด แล้วก็ออกผาง ๆ เลย นั้นเห็นไหม แต่ก่อนเหมือนผ้าพับไว้ กลัวก็กลัวแบบไหนก็ไม่รู้ กล้าแบบไหนก็ไม่รู้ เวลาขึ้นหาท่านนั้นกลัวแบบธรรมดา ๆ กล้าแบบธรรมดา ๆ มันต่างกันนะ ขึ้นไปท่านฟาดเต็มเหนี่ยว ออกมาก็ได้ที ๆ จากนั้นมันก็เอาใหญ่เลย นี่ละการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนี้นะ

ศาสนาพระพุทธเจ้าทำทลายเรื่องมรรคผลนิพพานตลอดมาและจะตลอดไป ถ้ามีผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติอยู่ แต่มันไม่สนใจกับบรรดากับธรรม ให้กิเลสเหี้ยมบ้าทำลาย เห็นกิเลสเป็นของดิบของดี ทั้ง ๆ ที่มันเป็นส้วมเป็นถ่าน เห็นว่าเป็นของดิบของดี เห็นทองคำทั้งที่เป็นทองคำทั้งแท่ง ว่าเป็นส้วมเป็นถ่านไปเสีย มันถึงไม่ค่อยสนใจกับบรรดากับธรรม ตายแล้วก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เราอย่าเข้าใจว่า กิเลสเสกสรรปั้นยอหลอกเราจะเป็นของดิบของดี จะพาเราไปสวรรค์นิพพานแข่งพระพุทธเจ้า ไม่มี มีแต่จะจมแข่งพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ให้พากันพลิกจิตใจเสียใหม่ นะเวลานี้

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศเลอขนาดไหนพวกเราเหมือนถึงขยะ ฟังซีโลกธาตุ สามโลกธาตุนี้เป็นเหมือนถึงขยะ ถึงขยะมันเป็นยังงี้ นี่ถึงขยะยังพูดย่อมน ๆ นะ ถึงมูตร ถึงคู่ว่างันถูกต้อง มีแต่กองทุกข์ความทรมานเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มเขาเต็มเรา ไม่มีอะไรบกร่องในโลกอันนี้ ขึ้นชื่อว่าทุกข์เต็มหัวใจสัตว์เต็มอยู่ตลอดเวลา สัตว์ก็มีประเภทสัตว์ คนก็มีประเภทของคน มีตั้งแต่กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง เรายังเห่อเป็นบ้ากับเขาอยู่เหอ เออธรรมมายับยั้งบ้างซิ ธรรมยับยั้งมีมากมีน้อยดังที่กล่าวให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ตั้งแต่นั้นมาแล้วจิตสว่างไสว จิตมีความสุขความเย็นใจสบายเรื่อยไปเลย จนกระทั่งฟาดให้มันเต็มเหนี่ยวเลย ดังที่เคยพูด จ้านี้หมดเลย ไม่มีอะไรเหลือแล้วในโลกนี้ จึงได้เออธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลาย พากันจำเอานะ เอ้า เออแค่นี้ละนะ วันนี้เทศน์เป็นปฏิสันถารต้อนรับกันนะ เอละพอ

ผู้ว่าฯ เสร็จเรียบร้อยก็ไปภูฝอยลม ข้างหลังวัดนี้ครับ ไปทาง หนองแสง

หลวงตา ก็ดีแล้วแหละ วันนี้ก็เทศน์ดูเหมือนนานบ้างพอสมควรนะวันนี้ คงไม่ต่ำกว่า ๒๐ นาที

ผู้ว่าฯ เกินครับ ประมาณครึ่งชั่วโมง

หลวงตา เทศน์ มีแรงเครื่องด้วย วันนี้แรงเครื่อง นี่แหละฟังเรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้ามีอะไรสัมผัสเปิดเท่าไรมันจะออกของมันทันทีเลย ยิ่งแรง ๆ ดีไม่ดีหายใจไม่ทัน พูดไม่ทันมันพุง ๆ พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่ละธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน เป็นอย่างนั้น เราไม่เคยเห็น นี่ก็ไม่เคยเห็น แต่เวลาเป็นมาแล้วพูดให้ใครฟัง เขาไม่เชื่อ เขาไม่เชื่อก็ตามเราเชื่อเราแล้วนะ พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน เขาไม่เชื่อก็ตามพระพุทธเจ้า

เป็นศาสตราแล้ว เท่านั้นพอ ๆ สอนโลกเลย เอาคนตาบอดมาเป็นพยานได้เรื่องอะไรใช้ไหม เราคนตาดีคนเดียวพอแล้ว นั่น พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นนะ คนตาบอดมาเท่าไร มันก็จะมาลากลงเท่านั้น นี่ก็อีก ๒ วัน อยู่วันนี้อยู่วันพรุ่งนี้ พอวันมะรืนก็จะออกเดินทางแหละ ออกเดินทางจากนี้ไปก็จะไปค้างที่เขื่อนลำตะคองก่อน ทางโน้นเขานิมนต์ให้ไปเป็น สิริมงคลแก่เขื่อนเขาที่นั่น แล้วค้างคืนที่นั่นคืนหนึ่ง เช้าวันที่ ๒ พอฉันเสร็จแล้วก็ออกเดินทางเข้ากรุงเทพ ๆ จากนั้นก็จะได้พูดเรื่อย ๆ เทศน์เรื่อย ๆ

ผู้ว่าฯ หลวงตาไปงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตใช้ไหมครับ ที่ลำตะคอง เพราะหน่วยนั้นเขาสูบน้ำขึ้นไปบนภูเขา แล้วก็ปล่อยลงมาปั่นไฟ เขาสูบตอนหลังตีหนึ่งเที่ยงคืน พอหลังเที่ยงคืนคนนอนหลับ เขาใช้ไฟฟ้าน้อย ไฟฟ้ามันเหลือ เหลือเขาก็เลยมาปั่นน้ำของเขาขึ้นบนยอดเขา แล้วก็ปล่อยลงมาปั่นไฟไปใช้อีก ไฟเหลือจะได้ใช้เป็นประโยชน์ตอนหลังตีหนึ่งตีสองตีสามไป

หลวงตา ก็อย่างนั้นแหละ ออกจากนี้ก็จะไปค้างให้เขาสักคืนหนึ่ง ก็คงจะได้ขึ้นไปดูสถานะ มันอยู่ข้างบนหลังเขาหรือยัง

ผู้ว่าฯ อยู่บนหลังเขาครับ ผมเคยไปดูงานถึงเขอร่มนครับเรื่องเขาปั่นไฟ

หลวงตา อันนี้น้ำคงบรรจุได้มากที่อยู่บนหลังเขา

ผู้ว่าฯ ก็มากพอสมควรครับ

หลวงตา ไม่ใช่เล่น ๆ นะ วันนี้ก็พูดถึงเรื่องทองคำ ๑๐ ตัน ที่นี้ต่อจากอันนั้นไปหาธรรม ธรรมเลยไปใหญ่เลย เลยลิ้มทองคำ ได้แต่ ๑๐ ตันเท่านั้นแหละ ไปเลย เกล็ดเปิดเปิงเลย ยังไงก็จะให้ได้ละ ทองคำคราวนี้ ๑๐ ตัน เพราะเวลานี้ได้ถึง ๕ ตันกว่าแล้วนะ ๕ ตันกับ ๑๓๕ กิโลกรัม ก็ยังเหลืออยู่สี่ตันกว่า ยังไม่ถึง ๕ ตัน เราจะพยายามช่วยกันคราวนี้เอาให้ได้ทีเดียว เวลานี้ได้ขึ้นเวทีแล้ว ยังไงก็ถอยไม่ได้ละ เอาเลยให้ได้ ๕ ตัน พอ ๕ ตันแล้วสมเหตุสมผลกับบ้านเมืองเราจะจมที่เขาชี้ โถ นำอายุ ไหมละคนไทย ๖๒ ล้านคน หน้าไหนก็ถูกเขาชี้ทั้งนั้น หน้าพวกเราไม่บริสุทธิ์นะ ถูกเขาชี้ ถือว่าเป็นปานดำปานแดง ปานดำนี้ไม่มีสง่าเลย ปานแดงไฟเผาหัวมันคนไทย วางันพูดง่าย ๆ

ที่นี้จำขึ้นคราวหลังนี้ให้มันเป็นพระอาทิตย์ จำออกไปฟาดพวกนี้ให้มันหงายหมาไปเลย ไฟเราจำไป ไฟสว่างม ทองคำได้ ๑๐ ตัน ดอลลาร์ยังงไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านแหละ เราจะต้องเอาให้ได้ เวลานี้มันก็เกือบเจ็ดล้านแล้วนะ ได้ขนาดนั้นแล้ว ให้ได้ทองคำ ๑๐ ตัน นี่การเทศน์ว่าการหลวงตาบิกบินเฉย ๆ นะ เหนื่อยพอแล้วแหละ ยังเห็นแต่ว่าทองคำเป็นจุดใหญ่โต เพราะฉะนั้นการเทศน์ว่าการจึงค่อยมีสืบทอดกันไปเล็ก ๆ น้อย ๆ พอเกี่ยวโยงกันกับว่า เวลานี้เรายังนำพี่น้องทั้งหลายอยู่ ความหมายว่าอย่างนั้น

ด้วยการเทศนาว่าการที่นั่นที่นี้ พร้อมกับการประกาศว่า ขอให้ได้ทองคำ ๑๐ ตัน เพราะฉะนั้น การเทศน์จึงมีอยู่บ้าง เป็นแต่เพียงว่าไม่ได้เทศน์เหมือนแต่ก่อน จำเป็นจริง ๆ เราก็จะไปเทศน์ให้เสียเป็นครั้งเป็นคราว เพื่อทองคำหนัก ๑๐ ตัน พอได้ทองคำหนัก ๑๐ ตันแล้ว มันพึงเองนะ

เพราะมันรอแต่จะพังอยู่แล้วเดี๋ยวนี้ละ เราเป็นเฉย ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ อุดสำหรับพยายามทั่วหน้ากันนะ ชาตินี้ไทยของเราจะขึ้นสมเหตุสมผลในคราวนี้ ถ้าทองคำได้ ๑๐ ตัน สมเหตุสมผลกับที่เมืองไทยจะจมเมื่อ ๓-๔ ปี ที่ผ่านมานี้ละ เวลานี้พี่น้องขึ้นมาทองคำเป็นเครื่องประกาศแล้ว ๑๐ ตัน แล้วดอลลาร์ก็อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านละ ต้องได้แน่ ๆ แต่เงินสดก็ช่วยกันอย่างไร อย่างที่พี่น้องทั้งหลายเห็นอยู่ ช่วยจริง ๆ นะเงินสด ดูซินี้ทุกด้าน เขียนไว้นั้นมีตั้งแต่ช่วยโลกทั้งนั้น โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง ทั้งแยกมาทางทองคำด้วยนะ เงินสด คือเราเป็นผู้รับผิดชอบเอง พิธีพิณมากกับการเงินนะ อันนี้จำเป็นอย่างนี้ ๆ ทางพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ หลั่งไหลเข้ามาขอ มาติด ต่อแทบไม่เว้นแต่ละวัน ส่วนมากก็เว้นโรงพยาบาล ก็ต้องแยกให้ทางนั้นทางนี้

มาพูดคำไหน โอ๊ย มันสลดสังเวชนะ เมื่อเป็นอย่างนั้นมันก็ต้องดึงออกช่วยกัน เอ้า ๆ ๆ อย่างนั้นแหละ อันนั้นขาดอันนี้ขาด ขาดตรงไหนเกี่ยวกับส่วนรวม เช่น เครื่องมือแพทย์ชนิดนี้ขาด เครื่องมือแพทย์ชนิดนี้มีความจำเป็นกับคนไข้มากน้อยเพียงไร นั้น มันบอกแล้ว ถ้าไม่มีอันนี้คนไข้ทั้งหลายหมดหวัง แนะ พอได้อันนี้มากก็มีหวัง นี้ละที่ว่าเอ้า ๆ ก็เป็นอย่างนี้แหละขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ เราได้ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วคราวนี้ หลังจากนั้นไปแล้วเราก็พูดให้ฟังแล้วว่า เราจะไปหนเดียวเท่านั้น มาหนเดียวเท่านั้น สุดท้ายของเรา พอขาดสะบั้นจากนี้สละปี่วะ กองกระดูกนี้ทิ้งปิ้งไปแล้วไปเลย ไม่มีอาลัยเสียตาย หมดทุกอย่างแล้ว ยังอาลัยเสียตายห่วงใยกับพี่น้องชาวไทยเรา เพราะฉะนั้นถึงได้ตะเกียกตะกายประกาศบ้าง ๆ ตลอดมาอย่างนี้แหละ ให้ทราบเอานะ ต่อไปนี้จะให้พร

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ทาง Internet www.Luangta.com